

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Dreamer – Bášť- Na chlup stejně

Po dvou letech opět časovka v Basti a po dvou letech na chlup stejný výsledek. Už cestou na start s Kolikacem a Profesorem poznávám, že to dneska zadarmo nebude. Nejak klukům nestíhám a říkám si proč Kolikac jede takovou kudlu, záhy se dozvídám, že kvůli Profesorově brzkému startu. Na druhou stranu, alespoň se člověk rozjede před samotnou časovkou. Pocházející jako malované, jen trochu fouka, rádeji jedu víc oblečení, až se tomu Profesor diví. V Basti jsme cobydru, do mého startu necela hodinka. Tradiční jarní zdravení s ostatními, ale tím že se každý registroval letos sam online nebo offline, startujeme v rozdílných casech, čemuž odpovídá i individuální rozjizvení každého z nás. Dám si jeden tréninkový okruh, odložím přebytečné svršky a jdu na start. Když mi po startu svítí na rovině s větrem v zádech přes 50kmh tak si říkám, fajn, dneska by to mohlo jít. I po obrátce v protivětru se mi nejezdě špatně a vlastně celé první kolo uteklo rychle a necítím se ani nějak úplně na srot unavený. Čemuž ale odpovídá i pohled na čas, který naznačuje, že místo 20min budu mít co dělat abych se vesel pod 21 minut. Vlastně až v nejednu do druhého kola si uvědomuju, že jsem do té doby byl myšlenkami někde jinde a plně se na závod nesoustředil, to byla chyba. Druhé kolo se tak snažím přiladit pod kotel, ale nějak to nejde. Tedy už to bolí, ale rychleji nejedu. Konec se blíží, máckám se co to jde, abych se opravdu dostal alespoň pod těch 21 minut, což se nakonec povede. Po závodě tedy dojmy takové nijaké, pamatují roky kdy jsem dojel a byl nadsený z první závodní intenzity, což letos v Basti nepřišlo, přitom bylo hezky, vítr mi ani nevádil a cítil jsem se normálně. Po závodě hned vyrazím domů za dalšími aktivitami, čímž se vracím k těm myšlenkám jinde a k poučení, že jediné plně soustředění vám při časovce přinese slušný výsledek. Na druhou stranu se to dá zhodnotit i pozitivně, jak se vždycky snažím, a to tak, že zájem o dva roky starší časovku za stejný čas na stejném kole a v podobných podmínkách, je vlastně zlepšení a mírný posun dopředu!

MILOVICE-PAVE TOUR

Dreamer – Pave Tour v prachu

Na Pave Tour Milovice jsem jet ani nechtěl, ale sobotní dobré dojmy ze Sazavaku mě přinutily přehodnotit co s prodlouženým víkendem. Minulé dva ročníky jsem vynechal, takže i když moc dobře vím, že tenhle závod je vzhledem k trase hop nebo trop, měl jsem na něj chuť. A když je na něco chuť, není na co čekat! Ráno tak mirime s Kolikacem směrem k Milovicím, přes Kaprovo Sojovice, odkud jedeme na start po ose. Alespoň se v klidu rozjedeme, u prezentace taky skoro nikdo, byt beru jednu z posledních přihlasek. Nasazuju staré Fulcrumy, jen jsem si ohlídal, abych neměl moc sjete pláště. Při rozjizvení se mi zasekne přesmykac a nechce naskocit na velkou placku, ale díky Kaprovi se to dá a slovy "malou stejně dneska potřebovat nebudeš" si jdeme stoupnout na start. Krátke-krátke, ráno sice moc teplo nebylo, ale sluneční paprsky už nás osvětlují a bude příjemně, alespoň co se týče počasí. Stoupáme si s Kolikacem relativně na celo při startu. Prekvapive se objevují Camrda a Milhos, ale jen nas jdou pozdravit. Bylo to fajn kluci, ale přistě prosím měne rozptylování, přeci jen už jsme my co závodíme myšlenkami jinde. Ráno jako z děla (ona vlastně z tankového děla opravdu je) a závod začíná. Upravený pohled před sebe, hlídat si odstup zepředu, zezadu, ze stran, prostě jak kdo umí a co zvládá. První nejednu do terenu a jen se modlit, at to projedeme v bezpečí. Kapr si po straně vystupuje, vypadá to na defekt hned po startu, to je fakt smůla. Po pár km najednou velká stopka a vsichni zastavujeme. Aha, tak ostrý start bude až tady. Po pár minutách opět rozjede a už se to na kostkách do mírného kopce trhá. Tím že ale má balík kolem 200 lidí, tak je natažený a bude se dlouho sjíždět. Když už v balíku skoro jsem, přichází avizované zúžení a v něm vidíme že někdo spadnul. Opatrně se propletáme a jedeme dál. Je tu se mnou Kolikac, Pistachio, ale peloton se opravdu nepekne natahuje a celo začíná mizet. Čo mi až tak nevádí, nechci jet úplně na celo a nevidět na ty díry. Nicméně jedu naplno a postupně začnu lidi předjíždět. Houknu na Kolikace, ale vypadá to že tohle tempo je na něj až moc. Pak mě dojede někdo z Lawi a SportRaces a postupně dojždíme x lidí a skupinek, až se zformujeme v myslím první balík za úplným celem, kde může byt tak 10-15 lidí. To mi úplně vyhovuje, pěkná skupinka, ale ne moc velká. Bohužel pak chvíli moc nejedeme a zezadu dolitně dalších tak 30 lidí a najednou je nás tak balík padesáti cyklistů. To už se mi líbí měne, protože na asfaltu, větru a zatačkách se to logicky natahuje a já jsem spis vzadu. Nohy mi nicméně jedou slušně, cítím se dobře, takže vnitřně vím, že si to vždy docvaknu. Nový úsek nazvaný "Mala Belgie" je zajímavý, členitý, až na ten rozbítený sterkový sjezd, tam se modlím at to nějak přejeďu. Po nejednu na asfaltku je take vždy potřeba zaspurtovat a nenechat si celo našeho balíku ujet. Delam dobře, protože v každém kole tam ráda lidi odpadne, stejně jako pak na asfaltu při návratu do Milovic. Blíží se závěrečná třetina závodu, zjistuju, že moc nepíju, ale ono ani není moc kdy, na kostkách to neriskuju, na asfaltu většinou něco dojždím. Nejednu do posledního kola, nějak nám to uteklo, pocity mám pořád dobré, je nás kolem třiceti. Závěr kostek do kopce v tom úseku po startu vyjždím pěkně na celo a vidím že zbytek skupiny má díru. To potěší, byt se pak na rovině opět sjedeme. Někdo zkouší nastoupit, ale bez úspěchu. Verím že už to takhle dojeďu s balíkem až do cíle, skoro až tomu nechci verit že mám takové štěstí a opravdu to dneska celo odjeďu takhle relativně v pohode. A jako bych to privolal, přichází jeste naposledy úsek Mala Belgie a její sterkové kamenité derovány závěr se mi stává osudným.

Jeste najedu na asfalt, zaspurtuju a zahakuju ten natazeny had a uz jen slysim jak mi zadni kolo zacina meknout. No nic, neda se svitit, defekt bohuzel potkal i me. Stavim v poli a jdu menit. Kdyz dusi vymenim a zacnu pumpovat, zjistuju ze jsem nasadil dusi s kratkym ventilkem a tak je nahusteni nadlidsky ukol. Po par minutach marne snahy opet sundavam a nasazuji druhou dusi. Pumpuji, ale porad nic. Aha, takze druha duse je procvakla. Ale co, kdyz uz tak at si to uziju se vsim vsudy. Sedam si do travy, protoze z te nekonecne vymeny defektu me zacina bolet zadek. Miji me skupinky s Kolikacem, Pistachiem. Nikde nikdo, obcas projede par turistu a snilek stale sedi v poli. Jesteze mam lepeni, ale zas mam problem najit na plasti, kde je vlastne ten defekt. Nakonec se dari, zalepuji, nahustim a jedu. Pak jeste v jedne vesnici zabloudim, ta se radeji otacim a osud chtel aby to byla skupinka s Kaprem a Strejdou. S nimi uz dojedu v poklidu do cile. Postavit se na start Pave Tour chce trochu odvahy, kuraze, blaznovstvi. Kazdy kdo to dokaze, ma muj velky respekt. To ze jsem nakonec diky defektu dojel o hodne minut pozdeji, vlastne neni podstatne. Do cile chybelo asi 10km a do te doby jsem si paradne zazavodil a zazil tu atmosferu. A o tom zavodeni je!

Kolikáč – Válečný stav

Vyrazíme do války, čekají nás kostky, panely, díry, výmoly, šterk, létající bidony, defekty, prach, pot, naklepaný zadek, znečitlivělé ruce... I to je silniční cyklistika, aspoň na chvíli zažít to, v čem jedou profici i přes 6-7 hodin. Letos všechny kategorie dohromady, start do úzkého koridoru, bude to chtít si pohlídat flek někde vepředu. Ale to je u mě jen bohužel zbožné přání. Autem do Sojovic a roztočit nohy v týmovém seskupení, to vždy dodá odvahy. Dreamer má prý rege týden, já po Sázaváku nějak bez ambicí, ale závodit se musí, zvyknout si na ty souboje tělo na tělo. Před startem nás ještě povzbudí vysmátí Camrda s Mlhošem, docela jim v tu chvíli závidím, že si jedou "jenom" někam na kačíčko a nás čeká postartovní stres. Ale vím, že když to dobře dopadne, tak ty cílové pocity mi nemůže nic nahradit. Prásk, dělo vystřelilo, a já se tak lekl, že jsem nějak nemohl nacvaknout. No pěkně to začalo a pokračuje to ve stejném duchu, místo, abych si klestil cestu dopředu balíku, tak spíše zbaběle couvám! Ale jsou na tom ještě hůř, bohužel první defekt si vybral náš Kapr. Už se to šeredně natáhlo, ale jaké je překvapení, když se začíná brzdít a úplně se zastavuje. Aha, ostrý start tedy bude s úplným vycvaknutím. Takže ten postartovní stres byl úplně k ničemu... Stojíme asi 5 minut, než Beny zamává berlí a vyrazíme vstříc největšímu stoupání na trati. Tady jsem to ještě mohl zachránit, že bych se škarpou narval někam dopředu, ale nějak tam ta drzost nebyla. A tak nahoře na rovině sbírám plody své bojácnosti a gumuji se v nějaké pofidérní nesouvislé lajně, která plápolá za hlavním balíkem. Tohle se prostě nepovedlo. Spojencem se mi stává Milan Miller, se kterým vcelku střídáme a snažíme se si to sjet. Dreamer je na kousek a pomůže nám i zúžení, kde už pár lidí čeká po smotku na nový materiál. Dreamer je náš, po chvíli rozjíždí tempo, které jsem měl háknout, ale zase jsem zaváhal. Tak znovu s Milanem, vypadá to nadějně, ale když přijde další hrb, tak Milan drtivým nástupem chytá ocas formující se grupy i s naším Snílkem, kdežto já zase koukám jak vrána, stejně jako na sobotních Dojetřících. Prostě to tam není, ten výbuch síly schází. Nezbyvá než se smířit s osudem, ze zadu sice přilítne pár jednotlivců, ale už je vše marné, početná grupa před námi letí pryč. Nálada se zvedá, když přijíždí Pistachio, kterému spadl řetěz, a hlavně pár borečků Sport Races, kteří chtějí jet a pěkně se točí na špici. Belgický úsek to vždy pěkně natáhne, ale pak se zase sjedeme, je nás kolem 15 kusů. Sjeli jsme si i Víťu Mužíka, který prý nějak dnes nepozřel tu „sekačku“ vepředu a už to balí do cíle. Předposlední Belgie, Pistachio znovu shazuje řetěz a vepředu se formuje rychlejší šestka z naší grupy a já překvapivě reaguji a na poslední chvíli si je chytám. Tón tu udává Mírek Thuma a obdiv ve mně vzbuzuje jeho kolegyně z týmu Šárka Dýrová-Macháčková, která jede famózně. Poslední kostky a mě začíná něco mlátit na kole, už vidím, jak mi odpadávají komponenty řadičích systémů, ale nakonec zjistí, že se vyklepal jen jeden šroubek z košíku. V Belgii sedí Snílek na mezi a opravuje defekt. Tak dnes si tedy vybíráme smůlu. Dopít bidony, vyprázdnit zadní kapsy a jde se do finálového spurtu. Ani tam nepředvedu nic oslnivého, ale je to za mnou, další hromadák v nohách, snad bude ještě letos lépe Cílový pokec, dojezd grupy Strejda, Kapr, Dreamer a pak týmové vytočení nohou za Janou Kaprovou, mě znovu přesvědčilo, že bez špendlíků na dresu stále nemohu žít! Mělo to grády, díky Šlapky!

Strejda – Je to sen, kamarádi!

Vsadil jsem na spolupraci s Pepou Krajcikiem a naramne se mi to vyplatilo. Udavali jsme tempo, nabalilo se na nas cca 8 dalsich lidi, stridalo se a jelo se velmi svizne (teda na nasi pomery). Kdyz jsme najizdeli na druhe kolo, v nasi skupine se objevil nazor, ze je to kolo posledni. Snazil jsem se to vyvratit, ale zrejme obecenstvo chcelo verit tomu. V dusledku, kdyz jsme zase dorazili do Milovic a moderator rekl neco ve smyslu, jak krasne jedeme a zbyva nam uz jen posledni kolecko, vetsinu mladcich spolubojovniku to totalne zlomilo a zustali jsme jen ve trech, s Pepou a Divokym Vaskem. Ostatne Vasek za chvili taky odpadl. Nu, jeste ze tu mame Pepu, ve dvou nam to porad jde. Pred sebou vidime Slapku, hadam to na Alfa. ale neni to Alf, je to Dreamer, ktery nejdrive pichnoul a pak zakufroval. A ze zadu prijizdi Kapr (dva defekty). A tak nasi lidri kdyz uz maji zavod ztraceny, rozhodnou nas dotahnout do cili. To je tade pozitek! Panecku! Kapr se obcas otoci a zepta se: co? Dobry? Co dobry... Uplne tu chrochtam blahem. Premyslim zda mam zaspurtovat, zda to ode mne neni nefer, kdyz uz nam to tak tahali, ale zas pro Kapra i Dreamera asi neni zadna vyhra prespurtovat Strejdu, a tak davam se do toho pod povzbuzeni lidru. Takhle povedeny zavod hned z kraje sezony - je to sen, kamaradi, Dekuji moc.

BĚLEČSKÉ OKRUHY

Kolíkáč – Týmová kumpáni, díky!

Bělečské okruhy, závod, který mě bere za srdíčko. Rok 2002 a Adam nás tahá s Honzou na nějaký závod pro nás neznámé ligy UAC. Závodní premiéra, vyhrává nějaký Tremel pro nás raketovým průměrem 37 km/h. Po 10 letech si v roce 2012 plním svůj pódiový sen a vezu se v úniku za Jirkou Sekerou a Mírou Kakačem. Před rokem děsivá zpráva o úmrtí obětavého pořadatele Lud'ka Hykla, vypadá to na zánik jedné legendy. Ale máme naštěstí nezlomného Diabla, který letos oživuje tento závod. Narvané Bratronice cyklisty jsou mu odměnou. Od nás v 1. balíku překvapivý oranžový Kuře, červený Ruda, a v druhém balíku závodní stálice, Kapr, Pepíno, Pistachio, Kolíkáč a prvním rokem veterán Bobek. Brdkem ke hřbitovu si poprvé dnes pořádně roztáhneme nozdry. Tlačím se dopředu, dodávám si odvahy, moc dobře vím, že tady hlavně rozhoduje sjezd k Nižboru. Letíme lesem přes 50 km/h. a já mám furt v palici, jak si někdo lízne a ležíme všichni na jedné hromadě. Safra, jak se tohoto pocitu zbavit? Přichází první sjezd a pozičně to jedu špatně, přede mnou minimálně 20 lidí. Ostrá pravá a tobogán ještě o pár desítek metrů níže. A teď se gumovat do magnetu, kde čelo je už málem na horizontu. Pacient jsem. Tohle jsem si mohl všechno odpustit, kdybych jel pěkně vepředu. Nakloněná rovinka na Dřevíč, srovnat si trochu srdeční rytmus a znovu kopec! Moc mě pomáhá přítomnost orange bojovníků. Bobek jede naprosto famózně, o Kaprovi nemá cenu hovořit. Pistachia stále cítím za sebou, taky ty sjezdy nedává podle představ. Uff, horizont mě pekelně bolí, ale musím, tady se to prosívá. Podařilo se, vezeme se v čelní grupě na Běleč, 4 Šlapky, paráda! Ke STOPce se to ještě zvedne, ale dá se to přečkat. Ani bočák a protivítr nás nerozdělí a ke hřbitovu v Bratronicích zase stoupáme pospolu. Poučím se z předešlého okruhu a narvu se v tom sjezdu dopředu? Vždyť při rozjíždění jsem dolů nemusel ani brzdit, ale ve skupině je to jiné, nikdy nevíte, kdo co udělá... Nepoučil, zase jistím zadní pozice. Zase si zbytečně dávám při sjíždění skupiny. A před vrcholem stoupaní se mi to stává málem osudným, jen Kaprův zadek mě motivuje se kousat a kousat! Díky brácho! A povedlo se to znovu 4 pomerančům a blíží se rozhodující sjezd a výjezd. Pistachia vytlačuje boreček do šterku, proč to musím vidět v přímém přenosu? Už mám mega d'ouru, Bobka nevidím, ale Kapr se stává magnetem. A poslední kopec se mi jede konečně lépe, pomalu ale jistě doskakují za zadní kolo Kapra. A nahoře vzpomenout na Jirku a Míru z roku 2012. Sice jedeme o nějaký 10. místo, ale to nevádí. Ti nejlepší odjeli, před námi na dostřel dvojčička a jeden z nich je náš Bobek. Václav Vodička zkouší nástupy, skáču mu do háku. Ta čelní grupa není tak daleko. Kdybychom poctivě všichni točili, tak možná, možná... Ale je to jak v televizi, každý asi šetří na cílový spurt. Před Bělčí znovu Václav ukazuje svoje časovkářské řemeslo. Jedu zrovna špic a reaguji pozdě, marně se ho pokouším sjet. Nohy tuhnou, pokorně se nechávám pohltnout celou grupou. A je to škoda. Václav to vydržel až do cíle nad Bělčí. Takhle se ještě chvíli vyčkává a pak už dlouhý spurt, který bere pro sebe náš Kapr! Tak nakonec spokojenost, výsledkově nic moc, ale pocitově nohy jely, jen ta sjezdařská hlava zase nebyla správně naprogramována. Ale to už asi lepší nebude... ale proč si stěžovat, vždyť objet to se svými týmovými kumpány, to je vždy parádní pocit! Díky kluci, že jste přijeli si zazávodit, a poklona organizačním "diablům" do Sobína!

PRAHA-DOKSY

Bobek – Doksy, závod při kterém se vždycky něco semele

Jeden můj známý mi kdysi řekl, nemám ten závod v oblíbě, vždycky se tam něco semele. Nutno dodat, že je to ostřílený borec, který na favoritce se čtyřkolečkem dokázal v časovkách vykostit karbonové letce, zabalené do ultralehkých aerodynamických obalů; několikrát zlomené klíční kosti, žebra, ... ví co říká... o závodě kde jsem již jednou lehnul i já a rozmary počasí si dělají co chtějí. Cesta na start je trochu hektická, před teplárnou jedu za dvěma borci v domněni že znají cestu; asi jnou, tak házím kolo na záda a dávám zkratku přes pole, koleje, kopřivovým hájkem s ostružinovým pealingem... z hloubi duše se ze mě dere: dnes to bude bolet. Na stratu je vedro, veselo, a po odstartování je fajn, že se až ke Všetatům jede agitačně (provoz je zde vážně hustý – prostě čtvrtek kdy lidi jedou z práce, vyzvedávají děti ve školách, atd...). Na šraňkách tradičně stojíme, cink, cink a jdeme na to. Rozjíždí se to hezky, nic extra, trochu je cítit nejistota ve stopě, která za cedulí graduje vlnou. Na 3. fleku ji vybírám, ale někdo za mnou mi po chvílice olizuje zadní galusku. Padá to, svěšujeme, asi se čeká až nás dojedou? Nechápu... Jede se dál, v Čečelicích si v zatáčce škrtnám levým pedálem, fuj, co to dneska sakra je??? Ustál sem to, tak jen víc klidu, rozjetí bylo fajn. Přehoupnem brdek, trocha malé exhibice na kritérium a jsme na hlavní, jdu do předu, ale jelikož znám trať jsem v klidu a evidentně všichni ostatní poněvadž nikdo nechce přeže mě. Až po chvíli se to začíná rozjíždět, hledám kluky, nikde nikdo, doslýchám se o Kaprovi; jede se po dělicí čáře, takový malý Terezínek, držím si odstup, vlevo je plno aut a opět to přichází... vlna... nikdo nepadá, kluci se trochu dohadují. Se*e mě to, někdo si asi vyřizuje účty na trochu blbém místě – odstupe si ze závodu a dejte si klidně do držky – zlatý první balík! Do sjezdu pod Řepínem se jede hlava nehlava, trochu čekám kdy to opět lehne. Řepín vyjíždíme poměrně ve stabilním tempu, před Nebužely trochu zmatky a jsem opět v předu, až moc, nikdo zamnou, až po chvíli se něco přidává, ale moc to netahá. No nic, jedeme tedy ve dvou, náskok se zvětšuje, sletíme do údolí, ale výkon upadá. Aspoň že umí jezdit, střídat a nehází vlny když už ho nenaučili mluvit... :o) U hradu nás sjíždí

první kousek, tak kluky nechávám střídat a vaju za nimi, dávám gel, dojíždí balík. Tak a můžu se jít kochat, jak mi to odjede. Ale ne, dám to! Byl jsem tu sna 4x od zimy, ale Romanov vždy umí překvapit, považují ho za nevyzpytatelný kopec. Poodjíždí to, i Robert, sakra :o) ale ne, ne, užžž je taky našrot, tak pod' Roberteeeeee, na začátku Mšena se Cafourek rozhodne prudce brzdit až sem to do něj málem narval, to bylo o fous... Od kostek jedeme ve čtyřech, ale neumíme se seřadit, balík je stále na dohled. V tom kopci ve cca 20min. jak jedu ze sedla jsem měl takové křeče v obou nohách, až se mi kroutily prsty na nohou a Robert si vklídku nahoře zařve auuu... Stále se nemůžu srovnat s tempem, ale v Nosálově balík sjíždíme, leju do sebe poslední vodu, pití je teplý, ale pomáhá to. Ve sjezdu trochu odpočívám, dole míváme Profesora, radostně se ho snažím povzbudit aby se zahák, ale vypadá dost marně, jako by zrovna skončil s opékáním buřtů a zrovna nasedl na kolo. Přichází odbočka ve Žďáře a začíná se nastupovat, opět se to trhá, sákrá, ale jedeme ve třech, balíček stále na dohled. Držíme tempo, pomalu sjíždíme, před odbočkou na Tachov už je to od sebe pár vteřin, ale o to víc rozsekané. V cíli, v pořádku, škoda jen, že nás v údolí nebylo víc... V kempu ledová sprcha a vyrovnanost Pepína dělají zázraky, večer se to zvrtné. Místo jednoho piva čtyři, Pepíno jde spát, dobře udělal... Jdeme se koupat, padám někde cestou do metrové prohlubně, křupe v kolenu, sotva se zvedám a je to v prdeli... Nějak se dobelhám, do rána to neoteklo, a nechalo se s tím i volně dojet. Na rtg hlásí, že to není vážné, každopádně, teď dres můžu na nějakou dobu uložit, čas ukáže :o(Doksy, závod při kterém se vždycky něco semele...

Hulis – Legendární klasika!!

Hned jak jsem se dozvěděl, že se Doksy nejspíš pojedou, tak jsem si řekl, že tam prostě nesmím chybět. Pochyby a nejistota ale byla velká - čtvrtek 31.5. (poslední den v měsíci), což je u nás v práci docela problem... Uzavírá se měsíc, honí se termíny a prostě celkově bývají ty poslední dny v měsíci takový hektický. O půl dne dovolené jsem si šéfovi řekl cca 14 dní předem, tak snad to výjde. Ještě týden před Doksama jsem nevěděl, jestli to klapne nebo ne, ale nakonec nebyl problem. Je čtvrtek ráno a já už nemyslím na nic jiného než na závod. Místo práce čumím na net a zjišťuju si spoje vlaků. V půl 10 vypínám PC a valím dom. Dobalit poslední zbytky věcí, který jsem si nepřipravil den předem a vyjízdim po ose do Rumburka na rychlím až do Mladý Bolky. Už když jsem si hledal ty spoje, jsem si říkal, že to bude těsný - příjezd do Boleslavi v 13:20 a odjezd rychlíku z Bolky na Prahu v 13:24... No snad se nic nepo*ere a stihnu to. První stanice ve vlaku usínám, pekelný dusno a vedro, padá mi hlava každou chvilku. Probírám se před Českou Lípou kde jsme nějaký čas stáli a já si říkám, že na sebe ty vlaky snad počkaj. Mít plán B se ale dycky hodí, tak hned píšu přítelkyni, že ten můj vlak má spoždění, jestli se mi může kouknou na další vlaky kterejma bych mohl jet, že ten rychlík ve 13:24 mi uje. Dostávám zprávu, že další jede v 13:38 - osobák do Všetat s dalším přestupem, ku*va drát, to tam budu jen tak tak na prezentaci... Ale bohužel, jiná možnost není. Ale mezitím už zase stojíme, tentokrát v Běli... Ty vole, to mě po*er, já snad ani nestihnu ten vlak ve 13:38 (další pak v 15:24)... Propadám panice a říkám si, že to nejspíš vypadá na to, že z Doks bude ho*no... Vystoupím v Boleslavi a budu moc jet po ose domů... Kousek před Bolkou ten vlak zastavuju vočima... Je 13:37... Vybíhám z vlaku a nad ničím nepřemejšlim, nastupuju do prvního vlaku kterej vidim i když vůbec nevím kam jede... Až po tom co si sedám zjišťuju na tabuli, že jsem správně. Dveře se zavírají a přesně podle harmonogramu ve 13:38 odjíždím směr Všetaty... Ty krááááávo, to bylo těsný, šance, že si Doksy zajedu ještě pořad žije. Chvilka času, tak rozdělávám bageťu, kterou zapíjím nějakou přeslazenou oranžádou - cukry se ale budou hodit... Asi 4x se snažim dovolat Kolíkáčovi, jestli by mě nezaregistroval, že mi ujel vlak kterým jsem chtěl jet původně a na start to budu mít jen tak tak... Dojíždíme do Všetat, spoj na Prahu jede hned za námi... Už chybí jen kousek, ale měl bych to stíhat. Z Čakovic je to k teplárně cca 2km. Přijíždím na prezentaci, kde ve frontě stojí ještě lidi a asi nejsem ani poslední. Přidělávám čip, číslo a jedu se pozdravit se všema oranž dresama. Jedno týmový foto a jede se na čaru... Na rozjíždění není čas, ale nevádí, všechno se stihne během prvních km za autem. Stojím na startu a kontroluju situaci, no nepřijde mi že by nás tu bylo nějak hodně, tak snad mě to někde nevyklepe abych se netrápil zbytečně sám. Je 15:20, ozve se klakson, zacvaknout tretry a jde se na to. Za autem v balíčku se jede krásně, užívám si luxusní počasí... Občas nějaký zrychlení - ze sedla, pár rychlejších temp, brza, spomalovačky, přejezdy atd... Ideální na roztočení nohou. Zaváděcí auto jede cca 45km/h, takže upřímně ani nevím kde měl být ostřej start, připadalo mi, že se jede pořad stejně... Ale furt zadarmo... Kontroluju tacháč, ujeťo 16km a říkám si, že to za chvilku začne. Z let, kdy jsem neměl naježděno a jezdil jsem jak s hnojem to pro mě v Čečelicích, popřípadě v Byšicích při nájezdu na hlavní byl konec s čelem a začalo plácání se vzadu. Nechci proto nic podcenit i když vím, že tenhle rok je ta výkonnost zatím asi nejlepší za ty roky co jezdím, takže by mi to odjet nemělo, ale člověk nikdy neví... Do ostrý levý najíždím cca na 15 pozici, ale nepřipadá mi, že by se jelo nějak rychle, tak přidávám a vyjízdim si dopředu a na horizont vyjízdim asi na 5. pozici. Kousek dolu a za přejezdem levá, balík se lehce natahuje, ale jinak je klid, tenhle výjezd na hlavní mi přijde mnohem pohodovější než skrz Byšice. Na hlavní očekávám šrot a lajnu jako za starejch dobreh ročníků, kde jsem vždycky trpěl na větru, ale nic takový se neká. Balík jede pohromadě roztažené přes celou šířku silnice a kecá se. Rychlá občerstvovačka, točíme levou kde fouká do zad a jsou tu první nástupy... Zatím jsem v klidu vepředu nejede nikdo koho by mělo cenu sjíždět... Jak se okolo mě ale proženou borci z Lawi, Sparty a spol tak větrím a jedu taky, tohle už si ujet nenechám, to smrdí průserem... Nic extra se neděje, všechno je to pohromadě a jedeme na Řepín, kde zas očekávám, co to se mnou udělá. Nohy jsou v pohodě, nechávám velkou, co kdyby chtěli kluci blbnout, jede se "příjemný tempo", je to rychlý, ale neplivu kref, tak

dobrý... Stoupáme nahoru a v hlavě mi zní "Řepín, kde to esíčkem ještě nekončí", myslím že to psal Kolík ve svém reportu kdysi, nebo se pletu? Nahoře jsem zase docela vepředu, do 10 místa určitě a nohy jsou dobrý. Po kopci chvilka klidu, dávám gel, pití a kecám s Petrem Vackem. Připadá mi, že zatím se moc nejede, tak koukám na tacháč jakou máme zatím průměrnou rychlost - 40,3km/h... Aha, tak ono to zas asi tak špatný nebude... Nebužely, Střemy, sjezd, přejezd, ostrá levá a údolíčko. Tady se dost zrychluje, je tu hodně agresivních nástupů, ale všechno pochytaný. Cca 5 km před Romanovem všichni kufrujou, jedeme lehce přes 30 a já si říkám, tvl to nechci vidět ten kopec.... Všichni budou odpočatý, to bude maso a taky že jo. Hned odspoda se jede peklo jak hovado, pár lidí hned odpadá, nechávám velkou, zestoje a letím s prvníma... Tempo je ale šílený, ať dělám co dělám, tak přibližně v půlce si vystupuju a mávám první skupině... Nohy sice jedou super, ale na top hovada z UACu s mejma 3,5K naježdějma km prostě nemám šanci... Druhou půlku kopce jedu s Petrem Vackem (cyklokros Milovice) a Jirkou Černým (Sparta). Jedeme slušný tempo, krátký rychlý špice, za kostkama ve Mšeně sbíráme jeden kus, kterej ale zase hned odpadá, jedeme dál pořád ve 3. Síly jdou docela rychle dolů, je to jiný jet časovku trojic než bejt zabudovanej v baliku... Dávám gel, magnezku pro jistotu i když po křečích ani stopy a valíme dál. S každou další špicí se mi na tu následující chce míň a míň. Nejradsí bych už byl jen zalezlej v háku a do cíle to jen nějak dotočil. Už ani nevím kde, jestli před nebo za Žďárem vidíme čtveřici před namá... To je najednou motivace, jak politej živou vodou jedu na špicí a snažím se dělat všechno proto, aby jsme to sjeli. Zalehlej dru jak kůň, rychlá kontrola tacháče - valím 52-3km/h, po pár stovkách metrů toho mám dost a vymačkanej jak citron odstupuju, mám co dělat abych chytil hák. Chvilka na odfrknutí a je to tu zase, další pekelná spiče, točíme, jedeme jak magoři, ale daří se, přibližujeme se. Kousek za Ždírcem, na začátku sjezdu dojíždíme žlutáka, společně s ním je tam i Michael Somr a 2 další... Hned jak jsme je dojeli tak Jirka Černej zkouší nastoupit a odjet, mezi polema, před poslední levotočivou zatáčkou do cíle jedeme totální šrot, rychlost přes 60km/h. Rychle se blížíme, tak na brzdy, pořadatelé už nás směřují co finiše. Hned za odbočkou za to zkouší vzít Petr Vacek, jdu hned za ním, ještě chvilku to zkouší, ale pak zpomaluje, poslední pravá a já se dostávám na první flek. Nikomu se nechce, tak se zvedám a zkouším to na kurva dlouhej spurt skoro od zatáčky. Hodně dlouho jsem pořád první, dokud člověk vidí šanci tak dupe, ale bohužel cca 100m do cíle jde přezemě z prava žluták (Petr Mirovský), zleva Michael Somr a to je poslední hřebíček do rakve... Svěšuju a ztrácím další 2 pozice, takže všichni 4 který jsme dojeli, mě nakonec přespurtovali, což se asi dalo předpokládat s tím co naše trojka vydala sil na sjíždění. Každopádně Jirku a Petra jsem za zádama udržel, takže dobrý. Za mě maximální spokojenost, myslím si, že jsem nezajel vůbec špatnej výsledek, závod jsem si užil od začátku až do cíle, mělo to grááády!! Doksy jsou prostě Doksy

Iceman – Den zúčtování.

Koncem roku jsem nabyl dojmu, že máme v bytě všechny zrcadla vypouklá. Není brzo být proplešlý padesátník s břichem ? Na nastřelení vlasů nemám chechtáky, tak holt aspoň to břicho, s tím bych snad mohl něco udělat. Nežrat ? Přestat chlastat ? A svěsit silničku ? Dobře. A tak, prvního lednového dne 2018, vyrážím na Cukrák. Zážitek nečekaně parádní a já chci další. V rychlém sledu následjí všechny ty Peruce a Ústí a já jen nevěřičně zírám jak kilometry naskakují. Moravské soustředění vše krásně vygradovalo, jak koruna v Paso Doble. Zhubnul jsem na neskutečných 69 kilo, to jsem nikdy neměl, kopce jsem jezdil o 1 pastorek těžší než kdy jindy. Sebevdomní rostlo a já začal snít co dál. Mamuta mi hlava rozmluvila a musím říci že to bylo veliké štěstí. Doksy jsem si odříct nedovedl. Chyba kámo. A tak mi byl mi vystaven účet ...Těšil jsem se. Na závod. Na kluky oranžový. Na terasu. Na kruháku Robert s Profesorem a valíme do Třeboradic. Krásný den. Na startu mraky závod'áků. Po dlouhé době vidím Souseda, Robina. Jsem jen maličko nervózní. Přeci jen ty začátky, mele se to, někde lehnout nebo nedejbože poškodit FFWD. Na start jdu skoro až dozadu. Start. Koník v zaváděcím vozidle odvádí parádní práci. Celý balík jede plynule, zbytečně nikdo neblbne, jen 2x musím mačkat páky víc než obvykle. Spadlé šraňky u Všetat věstují jediné. Začne to až teď. Začalo a odnesl to Kapr. Trochu se to natáhlo, ale jede si mi dobře, nikam se nehrnu, však se to v Čechelicích srovná a každého to pošle tam kam patří. Těšil jsem se. Tak nějak jsem si věřil že tam nechám velkou, atmosféra mi sama zvedne tepy a já poletím. Nápis v oválku však bledne a místo Icemana čtu jasně Ikaros. Uplně prázdný nohy. Bez síly. Bez jakýkoli možnosti s tím něco udělat, ale nevzdávám se. Bojuju, rvu to, zatím nevím, že dnes naposled. Nahoře ve čtyrech. Na hlavní fouká proti, automaticky jdu na poslední figuru, snažíc se trochu zvojtít. Bez výsledku. Nejsem schopen viset a přitom se moc nejede. Marnej boj, házím flintu do žita. Dojíždí mne Honza Paleček, chvíli jedu s ním, ve sjezdu do údolí ale nemám chuť riskovat. U přejezdu mám tak 50 m zásek, nemám chuť to sjíždět, kašlu na to. Motám nohama, jedu tak 23 víc určitě ne. Nic mne nebolí ale nohy jsou zoufale prázdný. Kouknu na tepák, jak moc se flákám a nevěřím svým očím 160 tepů. ? Ta jako fakt ? No dobrá zvolním víc, tepy nepadají stejně. Dávám tyčku, vypiju půl bidonu a transportuju se pod Romanov. Poslední naděje, že bouchnou saze a já začnu aspoň trochu jet. Celý údolí mám pro sebe. Nikdo nikde až se bojím . Kilometr před Romanovem mne jeden závodník předjíždí, v nájezdu na bájněj kopec mám 100 m zásek. Romanov se mi jede o lépe než údolí. Ale obrat k lepšímu to není. Kostky mne doslova popravují. Jediné co si přeji být v cíli. Jsem odepsanej. Ty jemné krátká stoupání na posledních 15 km nemohu skoro vyjet. Ruším terasu. Ráno bych do Prahy nedojel. Proti se vracejí závod'áci do Prahy, zhnuseně si mne prohlížejí. Cíl. Konečně. Virtuálně prodávám kolo, chce se mi brečet, únavou a vztekem nad svou nemohoucností. V pondělí na to jsem se posadil na kolo. Nohy jsou prázdné furt. No a co, tak budou doma zas vypouklá zrcadla.

Kolíkáč – Dali nám právě občanky!

Od bolavého Mamuta si dát lázně a pokusit se vzpamatovat na čtvrtěční monument. S Profesorem v úterý plavba na Slapech a ve středu podle plánu trenéra roztocení nohou. Doksy jsou v hlavě, těším se snad ještě více než kdy jindy. Obětavý Kapr pomohl VLKovi se zaváděcím vozidlem a s regulovčičky, počasí má klapnout, účast Šlapek velká, na startu by se měl zjevit i tvůrce našich dressů Soused. Z kruháku s Profesorem a Icemanem a Jakubem Jirků, vedro jak na poušti, 3 bidony a ještě petka vody v baťoju. Tohle neuchladím, letí mi hlavou. U Teplárny atmosféra, která dává vzpomenout na staré časy, týmové foto, spousta známých. A jde se na to, dva bidony s výbušnou směsí, dvě ampule magnésia a flaštička s čistou vodou. Po těch letech se člověk snaží vyeliminovat všechny možné chyby, co kdy udělal. Ale stejně určitě zase něco překvapí, v tom je to stále tak magické a uchvacující. K přejezdu před Všetaty za Koníkem v zaváděcím autě furt 30km/h., snažím se být vepředu, kecáme s Kaprem a Bobkem. Policie funguje naprosto perfektně. Závory dole, čekáme než 2 vlaky projedou a vrchní správce železnice Orlík to odmávne. A teď už je to boj o pozice, Všetaty se proletěli a za nimi už jsou cítit Čechelice a jejich dlouhák. Dopředu, dopředu, balík táhne Čespa a kousek za ním zkušeně Bobek s Kaprem, já se zase nějak zapomněl... Najíždím si na levou stranu, když v tom ten hrozivý zvuk smotku. Vjíždím do levé škarpy, která je našťástí cyklisticky přívětivá a travnatá. Vyškrábat se znovu na silnici, zařadit ten správný převod a s vlajícím kusem trávy v trefě začít stíhat čelo. Už je to pěkně natažené, kontroluji stavy a nějak tam vepředu nevidím bráchu ... no to snad neeee! Snad nelehnul zrovna on. Chce se mi to otočit a jet to zkontrolovat... Tohle jsou děsné stavy, nohy prázdné, hlava prázdná... Šrotem sjetý balík a už se to šikuje na čechelické první síto. Daří se, i průjezd Byšicemi se zvládnul a stejně i tak nájezd na hlavní boleslavskou. Jsem zavěšený na konci hlavního hroznu, tak nějak bez nálady, bez síly, v hlavě furt ten pád a otazník, co se stalo Kaprovi... Fouká zprava, takže na špicí se jede středová lajna a vzadu je to slušně natažené v terezínu proti jedoucím nákladákům. Ale přežilo se to a teď již v krajinou bez provozu směr Řepín. Je nás stále kolem 40, a sjezd a nájezd na Řepín je dobrá loktovačka. Já zase raději ze zadu, na tohle jsem prostě posera. Shodit na malou a točit a točit. A zase se daří, po esičku, těsně před premií, kde se to většinou porcuje, mám letos nohy z nebes. Ale ještě lepší je má snad Venca Cafourek, který neskutečným zrychlením doskakuje do čelní grupy. To já raději tempově, ale jsem tam taky. Paráda, tohle se povedlo, pár lidí jsme tam nechali, ale stejně takových 30 hlav míří do údolí a na bájný Romanov v čelním balíku a z toho jsou tu 4 Šlapky, to je paráda! A Bobek to nešetří a odjíždí s Kubánecem! Teď by to chtělo najet na špicí a začít brzdit, ale jsem stále v nějakém útlumu, stejně vím, že rozhodne až Romanov. V údolí se chvílemi jede, chvílemi nejede, jeden bidon v sobě, ještě magnesium, zapnout kameru, rozepnout dres a rázem jako by trocha bojovnosti do mě vstoupila. Najet si dopředu, pozdravit sjetého Bobka a držet čelní pozice do Ráje. Tak toto se povedlo, zpětně nechápu, kde jsem vyškrábl tu odvalu vylézt z té ulity, ale nájezd na 3. fleku do ikonického stoupání, no více jsem si nemohl přát. Ale letos je tu konkurence jako pr*se, už to jde přese mě, teď je jen otázkou, kdo se stane mým vodičem. Motorky Líba, Vitouš, Čespa a spol. mizí, ale je tu Pepa Vejvoda, ten by měl jít! Chvilí tancuji za jeho zadní galdou, ale nejde to! Tak kdo dál? Venca Cafourek! Tak s ním, to musím. Ale je to utrápené, lehkost žádná, hrozně to bolí ... a Venca taky pomalu odjíždí. Je konec? Ne! Bobek na pravoboku mě začíná mačkat jako citron. Ta nakloněná rovina k premií, nandat tam velkou a zjistit, že něco tam zbylo! Gumujeme si držky, řveme po sobě a řítíme se na mšenské pavě, tam se rozhodne. Sjezd na hraně, ostrá levá a zadní kolo poskakuje po kočičích hlavách. A na horizontu je vidět nějaká větší grupa! Musím, musím! Kostky jsou vrženy, tedy jsou zdolány a ve čtyřech se snažíme o sjetí skupiny před námi. Nádherná práce, Bobek jede jako z partesu a já se vznáším na pozitivní vlně. A ještě když si nás doskočí ze zadu Lawi Stars Treml a začne jet pořádný řemeslo. Ale bohužel nejsem nej řemeslník a začínám se kamarádit s pánem s kosou. Pěkně mě seká do levého lýtka ... no ty bláho, je to tady, neuchladil jsem se, nepotrénoval jsem dobře, křeče jsou tady! Grupa s Bobkem mi odjíždí a já se motám do cíle. Další dvojička mě sjela, samotný černý vlasatý Kubánek to je, no že bych to s ním dojel? Ale kdepak, i toto tempo je příliš a znovu kosa kosí a kosí. Přichází na řadu flaštička ze zadní kapsy, leju ji na rozpálenou hlavu a nohy a druhá ampulka magnésia. Zase chvíli sám, než mě doráží další grupa i s Pistachiem a Vlčákem. Tak tady snad? Kluci povzbuzují, hned je to lepší s týmovými hráči. A to ještě sjedeme další oranžádu v podobě bojovníka Profesora, který si to kroutí z Byšic na samotku. Před cílem to rozjede parádně Vlčák, překvapivě mě nohy drží bez křečí, ale na bijce Pistachia to stejně nestačí. V cíli již rozzářený Bobajz a Hulis, zajeli parádní výkony! Ale ve vzduchu stále visí otázka, co Kapr? Vedro, žízeň, ale stejně čekáme v cíli, jelikož příjezdy Pepína, Icemana a Souseda berou za srdce! To jsou ti nej hrdinové, kteří povětšinou jeli sami, to nejsou žádní ulejšáci. Ale Kapr nikde... Obětavý Koník nakonec volá do Sojo a dovidáme se pravdu. Kapr lehnul, ale jsou to našťástí jen lišeje... Kutálíme se na terasu, chmelové moky jen syčí, řízek, sprcha, chatka, to všechno prostě patří k Doksům. Nováček Profesor rozjíždí iontové bomby a nůžky se rozevírají. Pokec s 62 kilovým Pepou Vejvodou, který jel svoje snad 25 Doksy a nesmí tady chybět. Na baru se málem objímat s vítězi mladého balíku. Dali nám právě občanky a rodiče nás pustili na víkend poprvé z domu, na závěr Pepíno přináší chladivé bublinky a já mu je furiantsky vracím. Je krásná letní noc, jako stvořená k popůlnoční koupeli v Mácháči. Svěřujeme se google mapám a nejkratší cestou míříme k vodě. Nebyl to zrovna dobrý nápad, chtělo to spíše nějakou turistickou značku. Nad Bílým Kamenem se vznáší oranžový řev upraveného textu Horkýže Slíže: „My máme silný tým jak howado!!!!“ Zdoláváme hodně překážek, až Bobek zaletí do nějaké vyhloubené pasti. Au, to se nemělo stát. Akce

koupání skončena. V 7 h. rozverná páteční snídaně na pumpě v Dubé a v 10 h. již v pracovním procesu. Doksy krásné, Doksy milované!

Koník – Tak trochu z druhé strany....

Co děláš 31. 5.? Volá 27.4. Kapr!!! Asi už něco mám? Slibili jsme, že seženeme pár pořadatelů na Doksy – jako zaváděcí vozidlo před 2. balík nebo na křižovatky... Křižovatky Vám pomůžu, ale autem před balíkem jsem nejel, tak raději ne... Autem to dáš, uvidíš, bude se ti to líbit, tak si to rozmysli a já po víkendu zavolám... Volat nemusíš, já Vám pomohu. Je to čtvrtek, Míla je v cizině a na Krále jedu až v pátek... zavolej před akcí... Druhý prodloužený víkend na VeloCampu na Doksech, krásné traily, super MTB ježdění, počasí a projel jsem si pár tras Doks – ale Romanov raději z kopce A z Campu jsem si přivezl nemilého společníka – zánět průdušek, dostal antibiotika a následně 14 dní doma... Z Krále sešlo, na Doksy ticho, mobil mlčí... Úterý 29 - volá Kapr... tak ve čtvrtek u teplárny ve tři nejpozději... jedeš jako zaváděcí auto... Karle já zabloudím... Vytisknu ti mapu... Obavy se honí v hlavě... Mňo slíbil jsem ti to... ještě se ti ozvou... do čtvrtka nic... mobil mlčí, volám dopoledne Kapra – platí to? Nikdo nevolal... Jo platí, přijed'. Depka z bloudění nedostupuje vrcholu... Přijíždím k teplárně, 2x jsem blbě zahrnul a vrátil jsem se --- Jak já ten druhý balík lituji... Na parkovišti spousta kamarádů a kamarádek – Po dlouhé době vidím Palce !!! a Vitase (taky jede) Hans je tu taky, a další, a další... nejrady bych ujel, to bude bomba... až dojedou do Bakova . Vlk – dostal jsem signálku, ceduli za okno a rady: v půl čtvrté se startuje, jedete za policejním vozem a do Všetat k přejezdu max 30-35... za přejezdem START No nic chtěli jste to... V půl start... dodržuji 30-35, celý balík za mnou ... sjezdíky v Hovorčovicích a Mratíně 40 (jezdím tady rychleji) červený „Zavírák“ vidím, takže celý balík... A Kostelec jedeme raději 35 – rozbitá silnice a i dál držím 35 a na dohled vzadu Zavírák... Přes hlavní a šraňky jdou dolů. Jeden vlak, dlouho nic, byl zde Orlík – tak chvíli pokec. Druhý vlak – kluci z balíku si odlehčují – třetí vlak... Upozorňuji, že za přejezdem se JDE NA TO... Šraňky jdou nahoru, přejíždíme, troubím na START, zrychlují a NIC... balík jede 35 Vidím ceduli Všetaty a na čelo se blíží lososový dres a najednou se to natahuje... 40-45 super... vyjíždíme ze Všetat rovinka, zatáčka doleva, ohlédnou se a vidím let vzduchem orange – pád a silné zhuštění závodníků. Co teď? Čelo to valí dál... Čechelice, skoro nestíhám - 50 na tacháku. Jo hoši za chvíli tu máte první kopec!! Odjíždím balíku, čeká nás sjezd do Byšic a prudká levá... Já zde jezdím 70-75... taky, že jo, čelo je tu a kolo lépe zatáčí do zatáčky... stihli jsme to a vyjíždíme na hlavní. Kopec v Byšicích a za nimi. Silný provoz... Jsme nad Byšicí a balík jede v levém pruhu a kamióny jedou na ně.. Uf, uf.. co blbnou (no je to prostý - boční vítr) Ale z auta to vypadá děsivě a kamiiónákům nezávidím... před Vysokou Libní doleva... Zatím jedu za policejním autem a všude šipky dost dopředu před odbočením a na těch důležitých křižovatkách regulovčící... Jede se dobře... Silnice se zúžila a balík, který tahá Sparta, Šlapky a další to valí krajinou ... dobrý závod... Nájezd u Nebužel na hlavní doleva... problém s cizím autem .. policejní auto ho staví a těsně přede mnou odjíždí, já za ním a Losos s Bobkem zleva mezi námi □ □ ty vole!! Na štěstí další kluci mne pouští... Prekérka. Sjezd! Zastavuji vyjíždějící traktor z pole, ale bylo to jen na chvíli, snad se kluci vejdou... A už je tu odbočka do Kokořínského údolí. A na čele Bobek ze Šlapek s jedním (Kubánek-Kolokrám)... docela slušný náskok.. Jedeme 40... ukazujeme protijedoucím autům, aby zpomalili - Kokořínský důl a blíží se Ráj... Pro Bobka asi ne, balík jej dojíždí.. Trochu zmatku na křižovatce.. Stáli tam motorkáři a nevěděli jsme, kam jedou... a JDEME NA TO!!! Balík za to bere, předjíždí opozdilce prvního balíku a ty co startovali dříve... jedu před balíkem 25-30 a neujíždím.. Jsem sadista... kochám se.. a kopec utahuje ... Po šlapkách nastoupili do čela další, mele se to, každou chvíli je ve předu někdo jiný, ale pořád vysoké tempo... kopec se utahuje a na čelo přijeli dresy Lawi, 17% stoupání a nejedeme pod 20... Totální cyklistika.. To mi hlava nebere... to je koncert a kopec ne a ne se narovnat... jednou to přijít muselo a letíme do Mšena... sice si dali chvíli odpočinek, ale sjezd do Mšena a odbočka doleva - to byl let, sotva jsme stíhali, kluci mne těsně po zahájení kostek málem dojeli, ale to už letíme po pavě ... Už jedou jen 4, snažím se jet tak, abych byl daleko, ale aby mne i viděli... myslím, že se mi to daří... Prolitneme Lobeč, ani se na pivo nezastavili v pivovaru, výšlap k zámku a dojíždíme Šlapku Profesora z 1. balíku... sjezd, kluci nikde , pouštím šlapku předeme mne a Lawi valí... co teď ... no riskuji, v zatáčce kam nebylo vidět, předjíždím Profesora a stíhám před čelem .. Nic nejelo... Užívám si sjezd z Nosálova do Žďáru, před 21 dny jsem tu jel na biku 65 a Lawi nikde ... zpomalují na pade a za chvíli vidím kluky – pohoda 55... Trasa je suprově značená, policejní auto mizí... teď je to na mne... nedá se bloudit..., Ždírec – 3km do cíle a dochází k boji o pozice a už se to trhá, v čele jede pouze jeden z Lawi. Odbočka do Tachova... 2km – 1km a poslední stoupání... blikáčky a klakson.. Jsme v cíli ... Dojel jsem před Líbou ... Počkal jsem na Šlapky v cíli. Vracím půjčené relikvie. A špatná zpráva: ten Orange byl Kapr ... Brrr... voláme, nebere to .. Bobek přiznává že Kapra sundal, asi myškou... mezi zadními přijíždí Pepino – Kapr má z kola osmu, ten jel domu... Přijíždí Zavírák – Jo ten odevzdal čip... Volám Janě. Kapr ji bere mobil a je doma. Mobil měl v batohu u mě v autě... Loučím se a mizím do Sojovic... Kapr mi ukazuje kolo a pěkný 88 tj. přední i zadní, bude to chtít nový dres, držák na compa a pak ukazuje docela ošklivé spáleniny na noze, rameni a oteklou nohu... vypadá to na odpočinek a na tréninkový cyklus... A jsem doma... Přes předstartovní problémy a představy to dopadlo dobře. Nebýt pádu Kapra a žízňivých závodníků z konce výsledkové listiny, tak to nemělo chybu .. Díky Policii za doprovod... Obě auta, které se u Polerad vyměnili, jeli opravdu DOBRĚ Závod je to pěkný, nádhernou krajinou a po opuštění mladoboleslavské

silnice i celkem bez provozu.... A Kapr? Nakonec než jsem odjel se zeptal: A co příští rok: povedeš druhý balík? ASI ANO... pokud budu schopný.... Kamarádi díky. Jeli jste a byli jste SUPER...

Profesor – Seznámení s Doksy

Na startu je nás v 1. balíku asi 40-50 kusů, ze Šlapek jen já a Hulis. Jede se za zaváděcím autem celkem rychle cca 45kmh, ani nevím kdy začne závod, protože se jede pořád stejně rychle a na čelo úplně nevidím. Před balíkem ještě jede policejní auto. První selekce v Čechelicích přichází, sem sice na chvostu, ale dávám to. Ovšem netušil jsem (to je ta neznalost závodu), že hned po sjezdu v Býšicích je nenápadná 2.selekce. Ostrá doleva a sprint, když se přijíždí na hlavní, tak se loučím s balíkem. Po chvíli mě dojíždí T. Cupl, koukám kde se tu bere. Háknou se za něj, ale jeho tempo je pro mě příliš, chvíli přemýšlím jestli nemám zařvat mooooooc :) no nic tak to se nepovedlo. Jedu 2h solo časovku, je vedro asi 32 stupňů. Tepy málokdy klesnou pod 160 i když mi nepřijde, že jedu nějak zvlášť rychle. Projíždím kokořínským údolím, mám čas se koukat i kolem sebe jak je to tu pěkný. Ještě, že jsem si prozíravě nahrál trasu závodu do Garmina 800, i tak se chvílemi nejsem jistý jestli jedu dobře. Jsem pod Romanovem a 2. balík mě ještě nesjel - nechápu. Kopec je to nechutnej, je tam 12% pár set metrů, sotva točím nohama (9kmh). Jsem nahore a říkám si super teď mě můžou dojet a já je háknou. Jenže hned po sjezdu jsou tu kostičky do kopce. Nahore mě předjíždí konečně Koník v zaváděcím autě 2. balíku. Ve sjezdu mě předjíždí kvarteto uprchlíku, pro mě no chance s nima. Po pár minutách přijíždí lokomotiva Bobek se svými vagony. Snaží se mě povzbudit, ale zrovna jsem v menším brdku a nejde to. Překvapuje mě, že tam není Kolikáč a Pistachio. Ty mě dojeli po dalších pár min. ty už hákují a svezu se s nimi, tak 5km skoro až do cíle. V cíli čekáme dlouho na Kapra, o kterém se ví jen že spadl, ale nikdo neví jestli jel dál nebo ne. Mám brutální žížeň a chuť na zrzka. Škoda, že tu nemaj rovnou jedno chlazený. Svou žížeň uhasím, až na vyhlášení. Po sprše pak pokračujeme s Kolikáčem, Bobkem a Pepínem, který nám servíruje bubliny. Před půlnocí prezident velí ke koupačce v Mácháči s tím, že zná cestu...nicméně cesta přímou čarou asi není nejlepší způsob, jak se tam dostat. Ráno vstáváme v 6 a o 20min později už jsme na kole.

LITVÍNOV-LESNÁ

Kolikáč – Sraz kostlivců

Mamut ve vedru ... křeče, trochu se zregenerovat a Doksy ve vedru ... křeče, víkend kopyta nahoru, v úterý do Koloděj ve vedru a povozit se za zadkem vítěze Doks, ve čtvrtek Koloděje a povozit se za Turistou s Camrdou ve vedru do Kolína ... bez křečí. V pátek při kuropění zařvat na celou Jažlovickou a běhat po bytě s křečí jako howado, ten pán s kosou je fakt letos neodbytný! Celý pátek hledám nějakou výmluvu, proč nejít do Krušnejch. Zkřečované lýtko bolí, co já tam budu proboha dělat v těch nekonečných kopcích? Sobota ráno, chce se mi spát, už už mám rozepsanou zprávu Profesorovi, že to balím, ale nejdříve ho testnu, třeba včera dal kámoše z mokré čtvrti a vyřeší to za mě. Ale prd, prý se těší v 7,30 na srazu a Karl taky potvrzuje dopravu na svůj výlet za kopečky. Už rvu dvojsedadlo z auta domů, abychom se pěkně vměstnali do týmového vozidla. Prezence a raději přeprava auta do cílového prostoru Lesná, tam vysoko v horách, norové hlásí odpolední déšť. S Pepínem a Profesorem pak zahřát nohy do startovního Litvínova. Vrchářské konkurence sebraná snad po celé republice, kostlivec kam se podíváš, kdo má více jak 80 kilo ten raději zůstal doma Pod Dlouhou Louku v míru a pokoji, povedlo se mi najet v TOP 15, tak teď už to bude jen o tom, kdy na mě zase přijde můj věrný kamarád s kosou. Nezvyklá pro mě role, ze Šlapek přede mnou nikdo, tak zoufale lovím magnety, ke kterým bych se přísál. A hele Tomáš Viktorín – Viky, s ním jsem to v minulých letech objel, kousek před námi Standa Vohník a Kubánek, teď by to chtělo točit stejnou wattáž a nahore jet s nimi. Ale v hlavě mi dost silně vrtá brouk, že tohle tempo, v tomhle tropickém vedru, je zase nad mé možnosti! Kousek po kousku vyklízím pozice a motám se nahoru ve společnosti třeba Ládi Šindeláře, který by mě již neměl odjet! Jede se mi šíleně, všechno bolí, a Dlouhá Louka je fakt nekonečná. Překvapivě pak ale zjišťuji, že jsem ji vydržal nejrychleji ve své historii... Nahore našťestí pofukuje chladnější vítr a já zůstávám v grupě, která se formuje v mém okolí. A teď se jen soustředit na vzorný hák a kolotoč, který se snažíme jet, skupina docela spolupracuje a sbíráme i nějaké odpadlíky. Kolem Fláji již v hlavě Krušnoton, sezóna běží neskutečně rychle, vždyť za 2 měsíce tudy zase pojedeme. Sjezd z Klínů do Litvínova pocitově dávám hodně blbě, grupa se vzdaluje, až si říkám, že už je nesjedu. Podle Stravy to zase taková moje tragédie nebyla, jen jednou jsem to jel rychleji ... jak je všechno relativní. Naštěstí dole se parkuje a občerstvuje, takže za jedním borcem se dotahují zpět a do stoupání na Křížatky zase najíždím ve skupině. Marně však sahám do zadních kapes pro magnesium, díky rozeplému dresu jsem je někde vytratil Tak to bude ještě dnes veselo! Tohle je ale nádherný kopec, žádné prudké úseky, stále pravidelný sklon kolem 6 % a znovu mě dostává do extáze. Najet si na čelo skupiny a diktovat si tempo, vidět o serpentinu dolů, jak už někdo vypadnul, to jsou pocity, kvůli kterým to všechno divadlo okolo stojí za to! Teď už to dál nečtete, budu si tady honit svoje ego! Předjíždí nás doprovodné vozidlo Milana Millera a já burcuji všechny, ten nás nesmí dojet! A před koncem stoupání se na obzoru zjevuje trojička a v ní dva modré dresy Sportraces (Thuma, Raufstein). Teď to dostává pořádné grády, dostávám šílenou chuť všechny z této grupy posekat Ale v hlavě stále pokora ... křeče ... pokora ... křeče. Na Novou Ves ještě menší selekce, Mirek Thuma

jede řemeslo a chce rozhodnout, odjíždí i ve sjezdu pod cílový kopec, ale nakonec vše sjet a jdeme na final climb Dopil jsem oba bidony a risknul to. Roztočil jsem nohy a metr po metru šel před grupu, jen Mírek reaguje a chvíli jedeme spolu. To je stav, nic nebolí, nohy se zlehka točí a metr po metru odjíždím i Mirkovi. Teď to jen udržet a odehnat pána s kosou! Z brady mi valí potoky slin, připadám si jak na dojezdu Zoncolanu. Jedu sice v odpadlé grupě daleko za vítězem. Tady by už kamery nebyly, ale já si to užívám. Tohle neumí žádný jiný sport! Párkrát se otočit a vidět jen v dáli Mírka a grupu už hodně daleko. Přede mnou borec, kterého ještě hecnout ke spolupráci, nohy drží, křeče zažehnány, zvednout zadek a rvát to cílovým kopcem nahoru. Nápis 200 metrů na asfaltu, na helmu mi dopadla první dešťová kapka a za sebou slyším zlověstný ryk kola. Na pásce mě skáče snad o galdu Lukáš Raufstein, pěkný! Ale to je jen malá kaňka, ten závěr jsem si prostě užil! Mažu do auta, sotva zavřu dveře, nebe se protrhlo. Kýble vody. Tak to bylo o fous. Jak se mi ráno nechtělo, tak o to více se to povedlo. Prostě skutečnost, že jsem si to totálně nepráskl na Dlouhé Louce, že jsem spadnul do grupy, kde jsem se cítil komfortně, to je daň za to, že výsledkově to zase taková hitparáda není... Poděkování letí pořadatelům za skvělou trať po parádních asfaltech!

GIRO DE ZAVADILKA

Camrda – Giro de Zavádělka

Na tomhle reportu toho nebude moc vtipného, protože to fakt nebyla žádná pr*el. Při rozjíždění trať prolítme čtyřicítkou. Po trati asi dvakrát konstatuju, jestli to není zbytečný jet takhle rychle. Prý ne, rozjet se prý má člověk hodně intenzivně. Když namítám, že jsem tepal přes 160 a místama i přes 180, tak je to prý horkem. Když jsou venku třicítky, tepy jsou vždycky o dost vyšší. Důležitý je to, jak se cítíme a že nám to při rozjíždění docela šlo. Jo alespoň tohle byla pravda. Zkousím na kluky taktiku, že bych třeba první půlku nechodil na špici a tu druhou půlku podle toho, jak na tom budu. Tohle je prý taky nesmysl, při pouštění toho, co odstřídal na druhý flek člověk pořád loví hák a nadře se prý dvakrát tolik, důležitý je se na špici aspoň protočit. 3-2-1 vyrážíme. Samozřejmě napoprvé nezacvaknu, ale aspoň se pěkně poskládáme Kuře, Salo, já. Při výjezdu z Koridoru už ale krásně držíme lajnu a jak by řekl Honza Bílek „frčíme“. První kiláky jsou fakt kalup, Salo s Kuřetem točí kratší špice a já si v háku neorazím. Alespoň ze začátku se snažím být parťákem a těch 15vt tu špic jet. Je to sakra dlouhých 15 vteřin po kterých člověk musí ještě v padesátce šikovně zaplout do háku, bolí to dost. Po cca 5ti minutách jízdy si všímám, že jsem si nezapnul Garmin. Vidím tak jen rychlost a tepy. Každopádně pod padesátku moc nechodíme a já už po prvních km tepu okolo 185. Odbočujeme z hlavní a objíždíme protisměrem traktor, kterej nám tam vjel a jedeme první minibrdeček s převýšením asi 10m. V něm se tepově dostávám nad 190. Chvílema atakuji i svoje tepové maximum, začínám bejt dost na kaši. Škrtám si o Salovo zadní kolo, i když to asi nevypadá pěkně srovnávám to, ani nezpomalujeme jedeme padesátkou dál. Je to fakt peklo, přestávám střídat a špice točím jen ve vteřinách, abychom aspoň kvůli mně neztráceli délku jednoho kola. Blíží se jedinej kopec na trati a já začínám rvát mooc, abych si aspoň na chvíli orazil, protože jinak ten kopec nevyjedu. Nikdo nereaguje, na rovině stále držíme 48 – 50, nechutná mi to, opět řvu moc, nezpomalujeme. Jsem na úplný sračky. Najíždíme do kopce Salovo zadní kolo se začíná vzdalovat řvu mooc, začíná se vzdalovat už hodně, řvu NEJSEM TAM, najednou se všichni začnou ohlížet a hrozně se divit jako co se vlastně děje. Zpomaluju, po dlouhý době mi tepy lezou dolů, pod 190. Kopec jedu na krásných 185 – 188 a odpočívám, alespoň psychicky, protože podle zkušeností co s Kuřetem mám, přijde to nejhorší na posledních 3 km. Naštěstí nepřišlo, pánové přepálili start a řežba k cíli se tak nekonala. Já jsem mohl být bezpečně a v klidu zaveden do cíle. Jo, zaváděcí vozy Salo a Kuře jsou pro tyhle záležitosti extra třída. Asi je nesmysl dál popisovat jaký je jet trojice s dvěma o dost lepšíma parťákama. Doporučuju zažít, nebo vlastně nedoporučuju. Ani nevím, no je to pro gurmány, tohle musí mít člověk fakt rád. Jinak díky kluci, to jak jsem si to prásknul jste mi nalajnovali moc krásně!

RAKOVNICKÉ CYKLOVÁNÍ - KRITÉRIUM

Pistachio – Tak nevím, kdy ta smůla skončí??

Tak nevím, kdy ta smůla skončí?? Normálně se musím vykecat. Minulý víkend mistrák. Cestu na dovolenou na Jižní Moravě si kvůli sobotní časovce prodloužím o 160 km. Jako pako na dovolenou vezu 4 kola (koza, jednice, výletní dojížděák a manželčino elektrokolo). Kvůli uzavírkám si to ani nestihnu projet, takže časovka podle šipek. Celou cestu pěkně, před Suchdolem začalo chcát, při mém startu chčije, během časovky chcát přestalo, ale stejně je to na mokru. Otočky zastavit skoro na nulu, v botách to čvachtá, koza voblitá. Čas minutu za očekáváním. Otrů kolo, převlíknu se, strčím kolo do auta, sluníčko pere, silnice suchá. Pak tedy odjezd přes celou Moravu dolů ke Bzenci. Ráno strčím jednici do auta a letím 160 km zpět do Suchdola na hromad'ák. Chtěl jsem si projet aspoň ten nejdelší kopec, ale dopraváci ve Slavkově byli proti, 69 km/h za 500 Kč a 20 minut zpoždění, tak jsem si ten kopec projel aspoň autem. Závod proběhl v pohodě, i když čtyřčlenná skupinka se mi rozpadla a poslední dva kopce jsem jel na samotku, klukům to už moc nechutnalo a já honil Jardu Rendla. A pak zase 160 km zpět do sklípku, který

jsme měli na týden půjčený. Včera jsme se vrátili, rychle do garáže a připravit kola na nedělní trojboj v rámci Rakovnického cyklování. Ráno bajkový sprint na 30 km. Tři kilometry od startu je prudký kořenitý stoupák, uprostřed vymleté koryto od vody, po kraji koryta dvě stopy. Minulý rok volím levou stopu, v polovině to přede mnou spadlo, takže zbytek tlačení. Dnes volím pravou stopu a historie se opakuje. Mladý rafani od startu sprintují a pak to tam ucpou. Ve snaze ztrátu dohnat v následném sjezdu míjím šipku a pokračuju ve sjezdu. Ještě, že na mě někdo zavolá. Otočka, výšlap, opět je co dohánět. Nakonec jedenáctý flek bez kategorií. Po poledni závod historických kol. Eska z roku 1962 na dvoubarevných gumách Made in ČSSR žehlí kostky a letí co může, na Favoritku s přehazkou a nějakého Itala to nestačí, ale po roce opět bedna. Světlý okamžik. Následuje pavé kritérium v rámci UACu. Volím novou cyklokrosku na 32 pláštích, jednice je mi prostě líto. Chyba, krosku jsem projel pouze na silnici v ulici. Dvě kola si jízdu vychutnávám, kolo jede parádně. Ve třetím cítím, že se mi nějak hýbe sedlo. Ve čtvrtém kole po výjezdu ze zatáčky zvednu prdel a sedlo skáče po kostkách vedle mě. Hned jsem si vzpomněl na bajkera Fontanu na olympiádě 2012, když zlomil sedlovku a dojel si ve stoje pro bronz. Flekuju, zvednu sedlo, dám ho paní na chodníku. V sedlovce zůstal jen jeden šroub s úchytkou lyžiny, takže druhý čínský šroub nevydržel rakovnický kostky. Okolo mě drnčí další zbytek balíku. Zacvaknu a jedu dál. Je to trošku nepohodlný a volný šroub s úchytkou v sedlovce na těch kostkách drnčí jak žebříňák, ale jedu. Po pár kolech získávám před radnici svůj fanklub. Je to nepřehlédnutelný a hlavně dost slyšet. Ve 12 kole to nevydržím a stavím. Vyšroubuju šroub s úchytkou ze sedlovky, ztrácím skoro půl minuty. Nepohodlný je to dál, ale aspoň to nerachotí. Fanklub mě žene kupředu, někdo škodolibě volá ať si sednu. V každém kole čumím na radniční hodiny, kdy ta tortura skončí. Výsledkově to nebylo nic moc, ale poslední jsem nebyl, nějaký bodík to snad hodí a kolo bylo řádně otestováno. V cíli jsem si vyslechl pár poznámek, že už to s tím odlehčováním kola trošku přeháním nebo chtěli slyšet, jestli už nemluvív přihrátějším hláskem. Ještě, že je Posázaví až za 14 dní, snad si za tu dobu směla najde někoho jiného.

KOLEM POSÁZAVÍ

Kolíkáč – Skvěle vybrošený diamant!

Konečně. Prší ... po nekonečných tropických vedrech se nahoře smilovali a pokropili nám hřiště. A prší tak, že raději pojedeme do Ondřejova autem. S našimi mladými nadějemi Profesorem a Pirátem to má grády. Prezentace pod stříškou, na kterou se valí kýble vody. Ale radary slibují, že to za chvíli přestane. A opravdu. Na start už jen lehká sprška zespoda od silnice. Krásně se mi dýchá. Ta hrůza ze slibovaných tropů se nekoná. Já snad dnes budu muset bojovat, žádnou berličku nebudu mít. Kolbaba to odpráskne a valíme na Hradec v rozehrivacím tempu. Dopředu, dopředu, nechej žádný komplikace, dnes chci odpadnout někde na výkonnost, a ne nějakou svojí tradiční blbostí, že se podělám ve sjezdu a do kopce najedu s dírou. Blíží se Oplany a jejich esíčko, letím na třetím fleku, a to je dobře. Auto v protisměru a zrovna v dosti nepřehledné točce. A magnet ke Skalické myslivně si vycupítat hezky na špici, ať do rozbitého sjezdu mám pěkný výhled. Znáš tady snad každý výmol a hrb na silnici a připadám si jak na kolodějském švihu... Na Benátky úraduje Sparta, a hlavně její růžový bijec. Jedu mu těsný hák a při pohledu na jeho BMC vzpomínám na svého bývalého mazla. Lépe to utíká a zapomínám na tu bolest nohou. Odbočka směr Talberk, ale stále je nás kolem 20 kusů. V závětrí sbírám odvahu a drzost a pomalu se sunu na špic. Ten sjezd je dost nepřehledný, a hlavně zakončený ostrou levou k Vítkovické hájovně. Tam to chce být vepředu, nejlépe na špici. A hele, podařilo se, Kamil Ackermann to glosuje hláskou o pěkném nástupu ve sjezdu. Odvětim mu starou pravdou, že z kopce to tak nebolí a vypadá to pěkně. Ale k hájovně už to začíná fest bolet. Ten můj první flek zezdola už je dávnou minulostí, nepěkně to jde přese mě. Toužebně očekávám poslední točku, abych tam narval velkou a zvednul zadek a naložil nohám těžší převod. Vlaju na konci očesané první grupy, je nás kolem 12 kusů. Nalít do sebe bidon s palivem a po luxusním asfaltu do Ratajů. Sjezd po kostkách je tu nějak příliš rychle a už se nestačím prodrat dopředu. Do háje, že by zase stejná chyba jako v minulých letech? Ale ve sjezdu pár lidí skočím a točku vykroučím v nerozpojené lajně, která drtí rozbitý asfalt. Oslizlý podjezd pod viadukt a jsem s nimi. Uff, tak teď vydržet nahoru! A zatím to jde, z pod helmy mi leje do brýlí vodopád a já si to užívám. První točka, druhá točka a začínám hodně bojovat. Na představci marně hledám nálepku Pistachia: „Nohy držte hubu!“ Dírka tam je a už se to cedí. Jirka Říha, Venca Cafourek a Roman Tůma zůstávají za mnou. Zvedám zadek a doletím do závětrí čelní grupy přesně u cedule Ježovice. Ale v ten okamžik nastupuje Martin Beneš a jede se pro mě devastující lajna. Kolíkáči konečná, vystupovat! Co chybělo? Pár metrů, pár šlápnutí, pár wattů navíc, pár molekul navíc v plicích? Ale nejsem zlomený, odpadl jsem na výkonnost, přesně tak, jak jsem si to přál. Dva Dextráci přede mnou už těž nejsou součástí vybrané skupinky vrchařů. Předjíždí mě Kajman v doprovodném voze, a ještě hecuje ke sjetí. Otáčím se, věřím, že Venca Cafourek a Jirka Říha tu budou za chvíli a dolítneme si duo Dexter před námi. Ale je tu jen spartan Roman Tůma a jeho drtivé roviny. Pomalu se přibližujeme, ale spojí nás až sjezd do Šternberka. A Venca je tu taky. Tempo udává David Šulc z Dexteru a mě se jede parádně. Musím hlavně začít pít a jíst, na to doteď nebylo moc prostoru. V dáli grupa s oranžovými body. Najíždíme na jarní trasu v honbě za jazykovými skvosty. Vpravo motorest U rybiček a D1, ale my do romantického údolí říčky Blanice. Trochu jsem prokaučoval tyčinku, kterou jsem začal kousat až ve stoupání. A Venca s Davidem zrovna jedou. Teď

se hlavně neudávat a rychle za nimi, sjeli jsme grupu z prvního balíku i s Pirátem a Profesorem, ale tady nám moc nepomůžou. Mineme je jak patník u cesty. Letíme vzhůru nádherným stoupáním, v myslí mám svého cyklistického bráchu a jeho kočkování se k plakátovacímu stromu. Opojně to vrchařské chvíle! Tam pitná oáza, kterou ale nevyužíváme, teplota příjemná a zásob zatím dost. Svůj dávno rozepnutý dres už nestíhám zapnout do dlouhého sjezdu, ve kterém točíme ukázkový kolotoč ve složení Roman, David, Venca a já. Vpravo Kácov, pod námi Sázava a my zase nahoru směr Zbizuby. Nohy drží, o křečích ani památky, a tak si kopec vychutnávám. Venca hlásí, že nás David chce zničit. Sjeli jsme Petra Maška z Varty z prvního balíku a trochu nám tak pomůže směrem na Rataje. Zase pěkně točíme, užívám si to, takhle grupa má prostě břink. Stále věřím, že by někdo mohl ještě vypadnout z první skupiny a my ho sezobnout...Ratajské pavé bolí jako sviň, ale vím, že bolí všechny okolo mě, je to ten opojný stav, který dokáže přinést jen hromadák. Valíme do Talmerka a Nechybou nahoru. Tady se začíná probouzet Venca Cafourek, který určuje tempo, naopak Roman Tůma tu zůstává. Takže už jen ve 3 kusech do Benátek, ale když točíme doleva, tak zezadu se vrací rudoch Roman. No pěkný! Před Vlkančicemi mi lehce hryzne v pravém lýtku, a tak ampule magnesia jen zasychá. Vůbec netuším, jaké velkolepé finále se pro mě ještě chystá. Teď mám hrůzu ze Skalice, ale kostky nádherně masírují už zdevastované svaly. Před námi se zjevuje nějaký Kbelák bez čísla, asi z nedělních Koloděj. Je to magnet, něco seshora mi říkalo, jeď furt doraz, žádný flákání. Takže Hradové Strímelice jsou v mé režii. Ale duo Dexter Venca i David skvěle drží, Roman už nadobro odpadl. Dopíjím bidon a kluci furt jedou, d'olík pod Ondřejovem neprojízdim zrovna technicky dobře a chytám pěkný odlep. Je snad konec? Není, to co je před kluky a krásně svítí do dálky, no není to Laco Šindelár z Dexteru?! Najednou nohy nepoznávám, hlava v laufu a jen suše prohodím: „Pěkný!“, když mjíme Laca. Má posekáno a nereaguje na naše tempo. Další pavé na náves v Ondřejově, nohy drží a bojuji s Davidem a Vencou. Oba jsou UAC, oba musí být za mnou! Pepínova manželka povzbudí, já chci ještě takticky pošetrít v háku za mou dnešní dvojíčkou. Ale nějak mi to nedovolí, ale mě nohy jedou a cítím se silně. Tak prostě najedu na poslední pavé dne ke hvězdárně a nepustím je už před sebe ... teče mi hlavou, ale zadní hlásek mi říká, woe stejně Tě zadupou, dostihnou Tě křeče ... no tak uvidíme! Z návsi pod kostky už se neotáčím a roztáčím na špici svoje kopyta na poslední boj. Nalítávám do kostek, jdu ze sedla a mačkám ze sebe poslední zbytky sil. Přede mnou ještě dva borci z prvního balíku, ty musím sjet. Vybavuje se mi Bišík ze Sudet, ale ten byl mnohem delší. Tady je brzy asfalt, vytrhané lentilky na retardérech, poslední pravá, ještě se ohlédnout, nohy vydržte, vydržte! A vlastně ještě jedny kostky, zatačka mě vynese do protisměru, ale ustávám to a vychutnávám si dojezd do cílové brány. Jo dal jsem je! V cíli vysmátí spart'ani a po chvíli pokecu, mi Čespa říká, že je druhý v C a že třetí bude asi Laco. Co Laco? No ty woleeeee!! Nechce si mi tomu vůbec věřit, až když přivezu jako posel papírové výsledky dolů Vítovi do notebooku, tak vím, že to tam je. Tak jsem se zase po čase dočkal. Zvláštní stav, vím, že nebudou levnější rohlíky, že se svět nezboří, že se konkurence zalekla ranního deště ... ale na to se historie ptát nebude ... podium na Posázaví v UAC, to je pro mě prostě bomba a bude navždy ve mě! Nezlomní Kolbabáci připravili neskutečnou pecku, skvěle vybroušený diamant UAC. Organizace, značení, pitný bufet, a hlavně skvělá trasa krásným Posázavím. A letos i hodnotné ceny od sponzora. Co dodat, prostě děkujeme! PS Na večer odvézt dceru na prázdniny za Čáslav a nazpět, a již v krásné letní noci si zajet s manželkou do Jevan a vykoupat se v rybníku a vzdát tak hold milovanému, dnes pro mě bronzovému, Posázaví!

ČASOVKA DO VRCHU RAČICE

Dreamer – Račické zipování

Na vikend jsem měl původně jiné plány, v týdnu trochu zdravotní indispozice, takže na zavodění velké myšlenky nebyly. A když už, maximálně UAC Podzimního Vrchare. V sobotu se ale jede časovka do vrchu Račice, jenže je to nějak daleko, až někde za Berounem. Navíc může sprchnout, autem nikdo nejede, nebo nemá místo, na 99% nejedu. Ale nebyl by to Kolikac, aby v pátek nezadal hecovat na diskusi, že pry se hodí každý bod do teamové soutěže. Vše vyvrcholilo v pátek večer, kdy mi píše, že nepojedu, možná v tu neděli, a on mi odpoví, že jedu po ose, když nechci jet sam autem. Ze je to jen kolem 150km a co to pry pro mě je. Není to nic, ale už je zará, sezona končí, motivace slabne. V klidu jdu spat, v klidu vstávám a vida, najednou se mi myšlenka jet tam po ose, objekt časovky a jet zase domů, docela laka. Jak se říká, ráno moudřejší večera. Sice jsem si říkal, že se půjdu proběhnout, ale do toho přichází krátká ranní prehanka, jakoby mi naposledy chtěla prekazit tenhle dabelský, improvizovaný plán. Rychle snídám, píše Strojovi o registraci a před 9h vyrazím. V rámci uspořádanosti času to vezmu pěkně po hlavní po Barrandaku nahoru, není čas se někde motat po cyklostezkách. Pak už mířím směrem k Rudné, Unhošti, kde domlouvám se Strojovou, že mi číslo necha na startu, protože tak rychle nejedu. Jinak je ale překvapivě hezky, slunce svítí a jsem docela navlečený, takže už se těším, až vše odložím. Přijíždím asi 30min před svým startem ke krizovatce za pulkou kopce, kde stojí poradatel a tak u něj nechávám prebytečné věci, s tím že jen sjedu dolů, odjedu časovku a pak si vše vyzvednu. Vše vypadá super, do chvíle, kdy se mi rozbije zip na dresu. Asi 15min s tím zapolím, ale nepovede se opravit, dres nejde zapnout. Už skoro vyjedu dolů jen v orange vestě, ale připadam si divně s holými rameny. Zastavuje u mě auto a z něj zdraví Vlaci, co už jedou z časovky domů. Rad jsem vás viděl kluci, ale pardon že jsem moc hovorný nebyl, bylo to v době mé největší zipovací krize. Nakonec tedy budu

rozepnutý dres a přes něj zapnutou vestu, sice je to oblečení navíc, ale aspoň vypadám trochu jako cyklista. Dolu tak přijedu asi 5min před startem, rychle hodím číslo na řidítka a jdu na to. Za mnou pár Spartanů, tak uvidíme, jestli si mě někdo dojede. Ze začátku se mi jede docela těžce, koukám na tepy občas a moc se jim nahoru nechce. Víc než 2h rozjetí do Racic sice bylo fajn, ale pak už jsem jen stal a laboroval se zipem. Úvodní pasáž je nejvíce prudká, tociva, povrch vselijaký. Az za vesnicí se dostanu trochu do tempa, ale to už mě dojíždí Spartan. U krizovátky je ještě kus za mnou, ale asi kilometr před cílem jde za mě. Tím padem vím, že ten výkon a čas zadný zazrak nebude, ale přesto jedu naplno, bolí to hodně, takže jsem spokojený. V cíli kolem 12:20, verím, že pár bodů do týmu jsem přinesl. Hned sjíždím k autu, oblekám se a společně s jedním borcem ze Starku, který tam na někoho, kdo pojedou na Unhost, evidentně čeká, vyrazíme. To byl výborný plán, s borcem se dobře povídá a jelikož říká, že dal letos dlouhého Krušotona kolem 9h, vypadá to, že to byl David Slaboch. Probereme kde co, od maratónu, přes Turecko až po Giant Ligu a v Unhosti jsme cobydup. Pak pokračuji převážně s větrem v zádech ku Praze, kde jsem taky docela rychle. Já vím, po všech maratonech a Everestingu jsou to teď pro mě relativně "snadné" vzdálenosti, ale jak jsem psal, je tu zari a konec sezony se blíží. V Praze neplanována a příjemná setkání pokračují. Nejdříve málem na Budejovicích přejeďu na přechodu par s kocarkem, z kterého se vyklubou starý známý z trance hudby, mající prezdivku Palcí. Dlouho jsme se nazívo neviděli, takže fajn setkání. Říkám si, že kdybych do Racic nejel, nebo jel autem, vlastně bych ho vůbec nepotkal a to by byla škoda. A nahody nekončí. Dotáčím poslední stovky metru před barákem a vidím, že se u nás koná akce Zazij Mesto Jinak. No jasné, však jsem měl plakat na dveřích. Na chvíli tedy zastavuji a pozoruji hrající kapelu. V tom ke mně přichází chlapík s manželkou a představuje se jako ex slapka s prezdivkou Palec! Ze soboty, která měla proběhnout naprosto v relaxačním módu, je tak den plný zážitku zahrnujících cestu po ose do Racic, samotný závod, cestu zpět a jako bonus setkání s Palcím a Palcem. Jak často se tohle povede?

Kolíkáč – Serpentina, jak někde v Alpách!

Chci to ještě zlomit, nezabalit to letos úplně, ale tělo odmítá poslušnost. Závodnický dvojboj Zelenák-Dobrovice škrťám ze svých plánů, v hlavě to vůbec není. Časovka v Lípě ta mě nezláká, ani kdyby se mi chtělo, tak aspoň nedělní Koloděje mě trochu dostávají zpět do hry. Úterní týmové Posázaví s Profesorem, Pirátem a Otíkem to už překlápí i v hlavě na závodní víkend. A vše potvrdí mokřý čtvrtěční průplach s Bobkem a Jirkou H., kdy si úplně lebedím. Sobotu si dáme rodinný výlet na houby a já si odskočím do Račic. Bez ambicí, jen ta touha, znovu vidět nápis start, mě žene do sedla. Ale hlavně nezdolné Šlapky, které stále drží praporek v TOP5 UAC. Račice neznám a o to více jsem mile překvapen, co nás čeká. Serpentina, jak někde v Alpách! Středa zařídil formalitu, díky moc, a na mě je jen odevzdat tomuto krásnému stoupání všechno co ve mně je. Mě to snad i dokonce baví, jen se snažím držet kadenci a rychlost přes 20 km. Nahore už to bolí, ale je to za mnou, nikoho jsem nepředjel, ani mě nikdo nedojel, tak teď se jen nechám překvapit výsledky. Večerní Strava mě hlásí něco o 16 minutách, takže deprese, jaký jsem tragik, ale když mě pak v neděli na Vrchaři Jeff hlásí, že mě dal o pár sekund, vrací se dobrá nálada, to by snad nemuselo být až tak špatné...

O PODZIMNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Dreamer – Vrcharske dostavenicko na Berounsku

Dvakrát během víkendu navštívit Berounsko a místní kopce, to se mi ještě nepovedlo. O to více jsem si to letos užíval. Ale pěkně poporade. V sobotu časovka do Racic, s cestou tam i zpět skoro 150km v nohách. Logicky v neděli nemuzu čekat žádný zazrak, s o to větším klidem do Hostovic vyrazím. Verný Kolíkáč mě nabírá a za půl hodiny už stojíme ve frontě na registraci. Lidi je tu nějak hodně, ale to nevadí, ráno bylo chladno, ale již ve frontě je jasné, že po 10h to bude bezpečně na krátko. Registrace vc. nezbytného foto do Ano Ano nadace je za námi a krátce po desáté hodině celý velký balík vyrazí směrem Berounsko a místní kopce a údolí. A že je jede hned od startu! S Kolíkáčem se zapovídáme na konci balíku, takže je to chvílemi pěkný interval dostat se k celu, kde vše řídí Spartanské bečko s McHammerem. Srot se jede i z kopce pod první premií, kde jako když smytec utne a všichni pět minut stojíme, než nás pustí do prvního měřeneho úseku. Michal vyrazí 15vt za mnou, Kolíkáč o něco později. Zahy jsem dojet a Michal jde přeže mě, i když toho moc v poslední době údajně nenajezdil, no jak je vidět, být odpocaty je pořád víc, než mít najeto až moc. Nastěti nikdo další mě už nedojede. Nahore jsme najednou ve dvou trech lidech, celý balík, který to tak hnál k prvnímu úseku, se rozpadl na malé skupinky. Jedeme dál ve trech, později nás dojede pár dalších lidí vc. Kolíkáce. Slunce svítí, teplo je akorát, přesto díky včerejšímu rozbitému zipu vezu teamovou vestu přes neteamový dres, ale ani to nevadí, zase takové horko dnes ještě není. Hezky sjezd k Berounu a už si to můžeme na druhý úsek na Zdejcínu. Tady mi Michal nechává 30vt, což zjistuji až v momentě kdy si říkám, že je divné, že mě ještě nedojel. Ale i tak mě v pulce kopce dojede, dobře je, že pak už se rozestup tolik nezvětšuje a až nahoru ho mám jako motivaci na dohled. Dokonce i tepy se nahore dostanou tam, kde by měly být už od startu. To mě namotivuje a tak říkám, že dám i třetí, pro mě letos nepovinný úsek, tím že jsem ve starší kategorii. Ale co, jeden kopec navíc a 10km, to už zvladnu, i když chvíli si říkám, jestli je to dobrý nápad. Tak ci onak, jízda probíhá svízňným tempem a zahy stojím Zdejcíně podruhé. Tentokrát se mi jede a podle

Stravy opravdu jelo dokonce o par vterin rychleji, jede s nami nejaky triatlet, který me nejdrive s Michalem dojel, pak odpadl, pak me dojel a pak zase odpadl. Jo nekdy by se hodilo umet takhle stridat tempo, to ja si drzel to svoje a nahore jsem tak byl o tech zminovanych par vterin rychleji. Opet sjedeme rozbitou asfaltkou dolu na hlavni a prichazi posledni mereny usek. Tady jde Michal za me na 45vt, ale 15vt za mnou je dalsi spartan J. Cerny. Ten me dojede pomerne brzy, jelikoz od druheho useku na radu Michala zacinam volneji a snazim se o to vic pak udrzet tempo. Ale i na poslednim useku me tesne pred horizontem Michal dojede, coz se ale hodi, protoze v dalsim klesavem useku mu mohu jet chvili v haku. Pak prichazi mirna stoupava pasaz na vetru, kde na moment Michalovi vystridam na spici, abych mu pak z haku vypadl, byt moc nechybelo a vydrzel jsem to az do konce. Ctyri useky jsou tak za nami, zbyva se v male skupince dopravit zpět do Hostovic a odevzdat cislo. Slunce venku i v dusi, neco na tom je, jet sice zavod naplno, ale zaroven bez ambici, protoze hlava akceptuje, ze jsou padne duvody, proc to dnes jelo, jak to jelo. Jaky rozdil proti triatletovi, ktereho zaslechnu, jak si stezuje ze v poslednim useku mu ujizdeli i "70leti dedci". Minimalne trochu pokory by to chtelo. Z Hostovic to nakonec opet vezmu po ose, protoze je proste hezky a stromy podél cest jsou obsypane jablky a dalsim ovocem, hezky se na to diva. Je ovsem take pravda, ze kdyz jsem po dalsich skoro dvou hodinach dojel domu a spocital si, ze vcera jsem sedel na kole sest hodin a dnes skoro pet, byl jsem docela vyrizeny a byl rad, ze i me nakonec neco unavi. Podzimni Vrchar je specificka akce, ale takhle na konci sezony (nebo na uvod v Jarni verzi) svůj smysl urcite ma.

KLIKOVY VRCHY

Dreamer – Klikovy Vrchy a podzimni privitani

Dlouhe, prevazne tropicke leto skoncil a na prvni kalendarni podzimni den symbolicky pripadl jeden z poslednich zavodu letosni sezony, UAC Klikovy Vrchy, který se letos jel jako mistrovsky pro tuhle zavodni serii. Pocasi jakoby se chtelo inspirovat a tak je po patecnim horku od sobota chladno a dnes rano se k tomu pridava i mrholeni a zatazena obloha. Moje hlavni otazka tedy zni, jestli vubec do Bratronic jet, zvlast kdyz jsem se z trance party v Ostrave vratil v sobotu rano v 9h, aniz bych zamhouril oka, ta hodina v rannim Pendolinu se moc pocitat neda. Kolikac ale hecuje, ze to dam a protoze nabizi veskery servis vc. pristaveni taxi pod nos, nakonec ho to premlouvani ani tolik nestoji. Samozrejme velkou roli hraje i ranni pohled na meteoradar. Rano to nevypada tak hrozne, jako jeste vcera slibovali Norove i Aladin. A tak je tu nedelni rano, sedim v aute, snad jsem do batohu nahazel vsechno potrebne, preci jen jsem se rozhodl na posledni chvili. Za jizdy vytahuji hrejivku a mazu ruce i nohy, bastim bezlepkovy pernik z Avast kantyny. V Bratronicich rychla prezentace, podporit kluky z CFC Kladno za jejich usili. Pozdravit se s Misutkou a Pantatou a rychle se rozjet aspon na par km, start se blizi. Zima je velka, oblekam se radeji vic nez min, takze to pujde. Drobne mrholi, ale silnice jsou na dane podminky skoro suche. Kategorie mladsi odstartuje a za 10min na to jdeme i my. Moc se dneska necitim, ale to plati po Everestingu o kazdem mem zavodnim pokusu nebo intervalovem treninku. Cili jezdim, jak to jde a kdyz to nejde, hlavu si z toho nedelam, jak jednoduche chce se mi rict. Samozrejme bych nerad odpadl hned na zacatku, zvlast kdyz Kolikac za to vezme hned po startu a jde do uniku jeste s jednim borcem. Balik ale zda se jede rozumne, je tu dost velka konkurence vc. M. Kose, J. Svobodaka, Cespy, V. Muzika. A to me Kolikac rano lakal ze pry mam sancí jet o mistrovskou bednu! To tak, ted jsem v baliku nekde na tricte pozici a jsem rad ze tu vubec jsem. Je ale pravda, ze s nami jedou i juniory a dost prichozich, nechybí ani nestor Beda Prucha. Kolikac je stety, prvni brdky za nami, letime na kruhac u Lan a pak nasleduje prvni, na misty mokre silnici nebezpecny, sjezd, po kterem nasleduji prvni kopec. Stejne jako pred dvema roky, i tady odpadam a celni balik odjizdi. Kolikac je prede mnou, Pistachio za mnou. Nahore se jeste s jednim zmacku a ve dvou zacneme balik sjizdet, protoze Cespa, který tu s nami take zustal, hlasi ze vepredu nekoho ma a tudiz asi nepojede. Jedeme tak srot ve dvou a zahy vidim, ze se dotahuje Kolikac + 1. Proto svoje spice trochu zvolnim, aby se kluci dotahli. Super, jsme ctiry, spolupracujeme, jestli se to tak da nazvat a po par km si dojizdime celni balik! Prvni krasne pocity prichazi, s Kolikacem unisomo kvitujeme, ze uz jen za tenhle moment to dneska stalo! Ale dalsi zazitky budou nasledovat. Tezky sjezd na kostkach k Mestecku, Kolikac na to jde chytre z cela, ja vim ze bych mel taky, ale stejne se propadam, zvlast kdyz jeste pred kostkami to take malem neubrzdim. Neda se nic delat, stejne ale na celo dneska nemam nohy. Ostra prava, prejet koleje, borec to tam bere travou. Shodit na malou a jet srot. Nastesti je kolem me par lidi, kteří predtim neodpadli na tom prvni kopci, tudiz ted v kopci jedou slusnou kasi a zacneme dojizdet ty odvaznejsi ze sjezdu. Utvorime skupinku, dojedeme Kolikace, ten zahlasí ze to je moc a bohuzel zacne odpadat. Verim, ze se nahore jeste docvakne, ale pak uz tam neni. Jsem v pekne skupince s P. Vejvodou, ostatni lidi neznam, tim jak jsme namichani UAC, prichazi, juniory. Pak jeste dojedeme M. Benese z Weberu. Dalsi nebezpecny sjezd a jeden borec to tam neustoji a konci v krovu, vubec to nevypada hezky, navíc jeho kolo pokracuje dost dlouho v pohybu po silnici. Vyhnul jsem se, ale dalsi sjezdy jsou tim ovlivnene, jedu hodne opatrne a ztracim na ty, kteří ten pad nevideli. Ale co se da delat, rozhodne tady nebudu tolik riskovat, zvlast kdyz v techto mistech jsou silnice vice mokre. Vetsi vyzvu pro me tak predstavuji sjezdy, do kopce se mi zacina jet lepe a lepe. Ztracime par lidi, naopak nabirame jednotlivce z mladsi kategorie. Utvori se nas skupina asi 10 lidi a konec se blizi. Jeste jeden nebezpecny sjezd a vyjezd a pak uz podle vzpominek vim, ze to bude prevazne rovina az do ciloveho brdku. V techto mistech uz se vsichni zacinaji setrit na

zaverečný spurt. Zaciná více mrholit, skoro až pršet a já se těším už jen do cíle. Napis 500m do cíle, zkusmo nastoupím, doprovodně auto někoho neferově zatroubí aby upozornilo mě soupeře. Dá se mi ale naši skupinu trochu roztrhat, takže jsem spokojený, i když mě tak pulka skupiny prespurtuje. Za minutku dvě dojíždí Kolíkac, to je velmi malý odstup, takže i Kolíkac je spokojený. Zaciná víc pršet, takže se ani nevyjíždíme (to si nechám až na doma na trenáži), složíme kola, pokecáme s dodávkou Kolokramu, opět s Míšutkou, který stál i na trati a fandil. Jelikož to na bednu u mě ani Kolíkace určitě nebylo (ale první desítka by mohla vyjít), nečekáme na vyhlášení a jedeme domů. Přeci jen zima se začíná zakusovat a horká koupel je to, na co se oba těšíme! Klikovy Vrchy připomněly, že podzim je (konečně) tady. Je to těžký závod, zvláště když podmínky nejsou ideální, ale přesto je pořad krásný a nejinak tomu bylo i letos.

Kolíkáč – Klikáče s dírkou v holeni!

Přelom srpna a září mě pomalu láme k zimnímu spánku. Ale Klikáče stále v hlavě blikají a lákají k účasti. Nakonec se vše v dobré obrací, a i díky letnímu zářijovému počasí je tu zase chuť. Neděle je sice již podzimní, ale stejně naposledy oholit kopyta, ať to slibované mokro a blátíčko z křivoklátských kopců nedrhnou z chlupů. Parádní konkurence v II.balíku včetně 7 nezlomných orange. Bohužel v I.balíku ani jedna naše noha. Pantáta se svým doprovodem Míšutkou, na to se hezky kouká. Ťuknout si letos pro mě naposled pěstí pro štěstí. Jen mírně poslintané silnice a palba hned od lajny. Odjíždí Bryxi+1, zkusím vystřelit za nimi. Kotví mě Standa Vohník a ptám se ho, jestli to mají s Bryxíkem takhle domluvené. Prý ano. Ale balík jede, hlavně Kolokram, Běda Průcha a i já se stávám součástí toho kolotoče, který sjíždí úspěšně uprchlíky. Jede se stále hodně svižně, takže před Myší dírou průměr kolem 40km/h. Dostávám tvrdý úder kamínkem do holeně a i kapka krve se objevuje. Jsme ale ve válce o mistrovský dres, tak na nic nehledět. Sjezdy všichni opatrně, ale stejně tam nejsem, jak bych chtěl být a k Alžbětě chytám odlep od TOP vrchařů. Bolí to jako sviňa, ale nechci tady zůstat. Formuje se stíhací grupa, ale Sparta kotví, tak to na sebe berou Šlapky! Gumujeme si držky s Dreamerem a Jardou Halíkem +1. Zpětně vím, že toto byl rozhodující okamžik, nechali jsme za sebou hodně svých soupeřů. A jsme odměněni, před Městečkem jsme zpět ve hře za zaváděcím autem. Tohle je nesdělitelná euforie, kvůli které to všechno stojí za to! Ale zase se blíží klikatý sjezd a pak hned kopec, musím dopředu! Dodávám si odvahy a s poslintanou bradou najíždím do klesání na druhém fleku. Ve sjezdu mírný propad, ostrá pravá a za přejezdem ve vyvoněné společnosti Kubáncem, Košíka, Bědy Průchy, Martina Beneše a kluků s Příbrami ... jo tohle jsem si přál! Po pár metrech je ale jasno kam patřím, tak jen čekám, kdo mě sjede. Pepa Vejvoda povzbudí, ale na něj nemám, ale bohužel ani na další, kteří mě míjejí. Kudla zvedni ten zadek Kolíkáci! Nejde to, trápím se, Dreamer mizí i s Jardou Rendlem a famózním Pavlem Krobem. Věčná škoda, že jsem nehákl, mohlo to být ještě veselejší... Zůstávám s Jirkou Říhou z Kolokramu a slibujeme si navzájem, že se jen tak bez boje nevzdáme. A začíná další epická stíhací jízda, nejdříve Jarda Halík se zvedá že škarpy v serpentínách nad Roztoky, pak na Leontýn dorazíme Bryxíka a ve Zbečně Pavel Kroba. Sýkoříčák tak, abychom ho kompaktně zdolali a mohli roztočit kolotoč. Bryxík nestřídá, prý spurtovat nebude. Ale když pak v dále před Žilinou zahlédneme grupu, tak se taky přidává. Před Družcem před krátkým magnetem už jsou na dostřel, zrovna jedu špici a najednou se to valí přese mě. Chtějí je dorazit a mě tady nechat? Kudla to je zase bolest, ale v Družci už hltám vodu ze zadní galusky Jardy Rendla. Jak opojné! Teď už regulérně přší a hraje se hra na schovávanou. Bohužel závěrečný magnet do cíle už jsem hodně na limitu, nohy vypovídají poslušnost a jen dojíždím bez boje... Cílový pokec s vítězným Kubáncem, který si to praskl s Místrem Košíkem. V autě nesdělitelná pozávodní náladička se Snílkem, který zajel parádně! Jooo stálo to za to! Díky Kladeňáci za Klikáče, tohle se nikdy neomrzí!